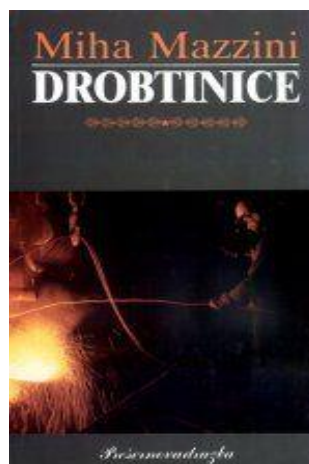

Miha Mazzini, 1987: *Drobtinice*.

Ljubljana: Prešernova družba. 89–90.

Kontekst

Egon je svobodnjak, ki živi življenje mladega boema – pije na račun drugih, kadi, spi z več ženskami in občasno napiše kak ljubezenski roman pod ženskim psevdonimom. Kljub finančni nezmožnosti, si z manipulacijo drugih lahko vedno privošči novo stekleničko Cartierovega parfuma, ko mu tega zmanjka. Tako manipulira z lokalnim poetom, Pesnikom, ki je izdajal svoje poezije zgolj na fotokopiranem papirju in kateremu sedaj obljubi natis prve trdo vezane knjige, kot se to spodobi za pravega pesnika. Od prijatelja Nudla medtem izve za nasad marihuane, ki ga ima Lojze, lokalni tiskar.

Odlomek, str. 89–90.

– Pomisli! Sprehajam se. Gazim podrast in pridem mimo starega, posušenega osamelca. Levo previs. Za drevesom štrleča skala.

Lojze me je z razširjeno roko prekinil.

– Bi kavo? – je vprašal in pogledal dekle.

Čisto sem pozabil nanjo.

– Bi, – sem pritrdil.

Lojze je stopil k njej in ji položil roko na ramo.

– Alenčica, bi nama skuhala kavo? – jo je mehko vprašal.

Skoraj stekla je ven, ne da bi me pogledala.

Nadaljeval sem:

– Pomisli, kaj sem zagledal. Cel nasad gandže.

Lojze se ni več smehljaj tako široko. Ni vedel, da poznam toliko njegovih zadovoljstev.

– Gotovo sploh ne veš, kaj je to. Marihuana, Lojze. Pazi, droga! Nasmeh je izginil. Pogled je postal prežeč.

– Takoj mi je bilo jasno. Cel nasad, pomisli.

Obmolknil sem in šel gledat skozi okno. Iz dimnikov se je še vedno isknilo.

– Kaj je bilo potem? – je pretrgal molk.

– Nič. – Obrnil sem se.

Kratka pavza.

– Nisi prijavil? – Sled strahu.

– Ne. V tem je problem. Še nikoli nisem nikogar prijavil. Kot veš, s policaji nisem v dobrih odnosih.

Vzdih.

– Po drugi strani, pomeni taka plantaža ...

Zakrtil sem z rokami in jih razširil. Sredi giba sem se spomnil, da posnemam papeža.

– Lastnik mora biti strašen preprodajalec. Gangster, ki zapeljuje mladino. Jo navaja na strup. Ubija mladost v njej.

Lepo povedano.

Lojze ni več mogel skriti nervoze.

Ogorčen sem odkimaval ter spet šel gledat dimnike.

Ni trajalo dolgo. Kmalu se je oglasil.

– In kaj ... kaj misliš storiti?

Planil sem do njegovega obraza in zasikal vanj:

– Prijavil ga bom, prasca! Principi gor ali dol.

Odskočil je.

– Ta trenutek grem na policijo. Me spreliš, da se med potjo ne premislim?

Odpel je gornji gumb na srajci.

Bil je skoraj prepričan, da ga ne bom prijavil. A tak uvod ni zastonj. Kmalu bo sledila zahteva.

– Naj odleži pet ali deset let na samem in naj razmisli!

Kriv je pred zakonom in kriv je pred bogom. Mar ne, Lojze? –

Nisem počakal na kimanje.

– Kot pravi papež v svoji zadnji encikliki, ni tako? Drogo delijo mladini, namesto poezije, kulture. Saj res! Ti delaš honorarno v tiskarni, ne?«

Dosti je bilo komedije. Dopizdilo mi je. Karte na mizo. Tudi njemu je vidno odleglo.

– Ja, – je rekel, – delam.

– Mar ne bi natisnili drobne knjižice poezije našemu Pesniku? Kakih petsto izvodov na umetniškem papirju? Sto plakatov z reklamo? Da dobi mladina pravo hrano in ne omamnih iluzij?«

– To stane, – je zamrmral.

– Prav imaš! Kaj se pletem s poezijo! Moral bi biti že na policiji.

Stopil sem k izhodu.

Spogledala sva se.

Se ocenila.

– Ja, mogoče bi pa šlo, – je rekel.

Prijazno sem se mu nasmehnil.

– No, vidiš.